

Dat Vatellken vam Voss-Stiäthoalla.

Doa was enst en Wanda-Bürschken vam Rhien hiärgekommen un woll widda noa Limburg anne Lenne.

En Stücksken ächta Schwelm, nich wiet van Voerde, freig hä noa däm küöattesten Wiägg.

Dä, wekkan hä aansproak, was en Zwäärg un gav äm dä Aanwoart:

Dä küöattaste Wiägg ge'it düöch dän Biärch un hie es dä Ingang doahenn. - Doch dat du di nich valoopen däuß, niäm düèsen Voss met di un hoall ne faste gepacket an siem Stiätt.

So brenget **dä** di si'ekka tem Ziel.

Use Wanda-Kääl doa dat so, as dä Zwäärg äm geroahen hadde un koam inne Klutat.

Hä konn`doa nich ümma oprächt stoahn un goahn, moch sik faaka büggen un deels op Hanne un Beene kruupen, awwa dän Stiätt vam Voss holl hä ümma faste gepacket. Op dü'ese Wiese koam hä vöaran un boalle soach hä en bi'ettken Lecht. Dat konn män bloß dat Enne vanne Höhle sien.

Ook en komisch Gerüusch was te hōaèn: Vōasichtig schov hä sienen Kopp noa buuten und vaschroak, as hä durne vōa sik oppen grāunen Gras en gewällig grooten Kääl soach, wekka sik im Schloop bewirget hadde.

Fix vastoppede hä sik innen Fels-Spoalt inne Höhle, awa so, dat hä dän Riesen ümma im Ooge hoallen konn.

Dä wachede op met groot Geschnuoarke, büöadde sik op - hä was wuoal siewwen Ellen hooge, rākelde sik un stōahnde, dat et am Fels wierhalde. Danoah schreet hä noa de Quelle, mok sien grootet Hoarn vull Waata un drunk sien Middags-Schoppen.

Te letz drāgede hä sien Schnüwa noah alle veer Winde.

"Et maut en Mensche hie inne Nōachte sien", sach hä so fōa sik, awa doch so, dat use aame Wicht inne Höhle jedet Woart vastoahn konn. "Oh, wie gu'et sall mi dāā schmaken. Wann ek dän män bloß hädded. Hunga hew ek joa ümma noch. Dä drei Hasen, dä ek vandage gefriätten hewwe, het mi doch nich satt gemaken.

Hä fong aan te seuken und stōbade tūschen alle Felsen rüm, awa dach hä nich doabie, inne Höhle rin te kieken. Hä dach wuoal nich, at **doa** en Mensch te finnen wōar. So mok hä keine Beute.

Hä wuss vōa Zooan un Wuut nich, wat te loaten; reet Böhme met Wuoatteln uut, wältade dä metsamt Fels un Steens-Brocken dän Biärch runna. Doabie woarn ook groote Steene un Boom-Twillen. Būs doahen hade use aame Wandasman ümma noch sienen Voss-Stiätt inne Hand. Awa as hä dann dat Getöse vanoahm un soach den grooten Grimm van däm Riesen, krees hä so'n Schreck, dat hä dän Stiärt loss leet.

Dä Voss leet sik nich twee Moal seggen, at hä nu frie wōar un sprong fuoattens ruut uut dä Höhle, vōabie an däm Riesen in dän Wald.

Dä Goliath bäästade met groote Schritte un Gebrüll, dat wie Donna halde, ächta iäm hiär, konn dän aamen Voss awa nich inhuoallen un däm sien Frohsinn ook nich. Dä wachede noch en Oogenblick būs dä Wanderkääl uut siem Vasteck schleek.

Tesamen sit dä twee dann dūrch dä groote Höhle gebäästatt, būs sä am annan Ende bi Limburg anne Lenne wi'er Dageslicht soahen un uut däm Felsenluoack wier ruut anne Loch koamen.

Siet dä Tiet, boa dä Wandaskääl dän Riesen gedruoappen hiät, segget dä Lüü fōa dat Luock im Felsen: "Dat Hünendoor"